

Sygn. akt I ACa 948/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Romana Górecka (spr.)

Sędzia SA Bogdan Świerczakowski

Sędzia SO (del.) Marta Szerel

Protokolant st. sekr. sąd. Joanna Baranowska

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) W.

przeciwko A. A.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 29 stycznia 2015 r.

sygn. akt I C 1006/14

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie pierwszym w ten sposób, że zasądzoną w nim kwotę 345.945 zł (trzysta czterdzieści pięć tysięcy dziewięćset czterdzieści pięć złotych) obniża do kwoty 294.973,77 zł (dwieście dziewięćdziesiąt cztery tysiące dziewięćset siedemdziesiąt trzy złote siedemdziesiąt siedem groszy) oddalając powództwo o zapłatę kwoty 50.971,23 zł (pięćdziesiąt tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt jeden złotych dwadzieścia trzy grosze) wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od 5 marca 2014 r. do dnia zapłaty;

2. oddala apelację w pozostałej części;

3. zasądza od A. A. na rzecz (...) W. kwotę 3.780 zł (trzy tysiące siedemset osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w drugiej instancji;

4. nakazuje pobrać od (...) W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 2.422 zł (dwa tysiące czterysta dwadzieścia dwa złote) tytułem części opłaty od apelacji, od której pozwana była zwolniona.

Marta Szerel Romana Górecka Bogdan Świerczakowski

Sygn. akt I ACa 948/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 29 stycznia 2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie zasądził od A. A. na rzecz (...) W. kwotę 345.945 zł z ustawowymi odsetkami od 5 marca 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 11.524,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższy wyrok zapadł po dokonaniu przez Sąd Okręgowy następujących ustaleń i rozważań:

Z. M. zawarła 16 października 2007r. z (...). W. umowę ustanowienia odrębnej własności lokalu nr (...) przy ul. (...) w W., jego sprzedaży i oddania części gruntu w użytkowanie wieczyste.

Sprzedaż lokalu nastąpiła za kwotę 31.840,50 zł, po zastosowaniu bonifikaty 90% ceny lokalu.

25 stycznia 2008 r. Z. M. zawarła z pozwaną, która jest jej wnuczką umowę darowizny tego lokalu.

19 lutego 2008 r. pozwana sprzedała lokal osobie trzeciej za cenę 269.000 zł.

Kwotę tę pozwana przeznaczyła na zakup, na cele mieszkaniowe dwóch niezabudowanych nieruchomości rolnych.

Powód pismem z 29 stycznia 2014r. doręczonym pozwanej 3 lutego 2014r. wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 345.944,38 zł tytułem zwrotu zwaloryzowanej bonifikaty w terminie 30 dni od otrzymania pisma.

Powód dokonał waloryzacji bonifikaty, czyli kwoty 286.564,50 zł, przy zastosowaniu wskaźników cen towarów i usług konsumpcyjnych ogłaszanych przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w oparciu o art. 227 ustawy o gospodarce nieruchomościami w zw. z art. 5 i 68 ust. 2 tejże ustawy.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uwzględnił powództwo w całości.

Jako podstawę rozstrzygnięcia wskazał art. 68 ust. 2a ustawy z 21 sierpnia 1997r. o gospodarce nieruchomościami (dalej „u.g.n.”) w brzmieniu nadanym nowelizacją ustawy z 24 sierpnia 2007r.

Powołał się na pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uchwale z 27 czerwca 2013r., III CZP 30/13, OSNC 2014/1/6. Stwierdził, że zastosowanie w sprawie ma przepis art. 68 ust. 2 a w brzmieniu po nowelizacji wobec nabycia i zbycia przez pozwaną lokalu po wejściu w życie zmian wprowadzanych w/w nowelizacją.

Nie podzielił Sąd Okręgowy powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego argumentu pozwanej, że wobec niej nastąpiło wyłączenie obowiązku zwrotu bonifikaty w związku z przeznaczeniem środków uzyskanych ze sprzedaży lokalu w ciągu 12 miesięcy na nabycie nieruchomości przeznaczonej na cele mieszkaniowe, gdyż takie wyłączenie dotyczy tylko osoby, która nabyła lokal od gminy.

Jeśli chodzi o zarzuty pozwanej dotyczące niewłaściwego obliczenia kwoty roszczenia podniósł Sąd I instancji że powód dokonał waloryzacji w oparciu art. 227 u.g.n.w zw. z art. 5 i 68 ust. 2 tejże ustawy, przy zastosowaniu wskaźników cen towarów i usług konsumpcyjnych ogłaszanych przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, począwszy od 16 października 2007r. do 29 stycznia 2014r. (data wezwania pozwanej do zapłaty).

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Od wyroku apelację wniosła pozwana, która zaskarżyła wyrok w całości.

Pozwana zarzuciła „w szczególności”:

1. naruszenie art. 68 ust. 2b u.g.n. poprzez jego zastosowanie w sytuacji gdy początek zdarzenia złożonego w postaci pierwotnego nabycia lokalu przez najemcę miał miejsce przed wejściem w życie tego przepisu;

2. naruszenie art. 227 u.g.n. w zw. z art. 5 i art. 68 ust. 2 u.g.n. poprzez ich niewłaściwą wykładnię polegającą na przyjęciu, iż powódka jest uprawniona do dokonania waloryzacji bonifikaty także za okres swojej bezczynności;

3. art. 5 k.c. poprzez niezastosowanie w sprawie.

W oparciu o te zarzuty wniosła pozwana o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu za obie instancje w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powód wnosił o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest częściowo zasadna.

Podziela Sąd Apelacyjny zarzut drugi apelacji.

Sąd I instancji nie odniósł się do zarzucanej przez pozwaną bezczynności powoda w waloryzacji świadczenia i uznał powództwo za zasadne w całości.

Podziela Sąd Apelacyjny pogląd Sądu Najwyższego (powoływany w apelacji) wyrażony w wyroku z 7 lipca 2011 r., sygn. akt II CSK 683/10, LEX nr 951297. Wskazał w nim Sąd Najwyższy, iż „Celem waloryzacji świadczenia pieniężnego jest dostarczenie wierzycielowi takiej samej wartości ekonomicznej, jaką miała jego wierzytelność w chwili powstania. Obowiązek zwrotu kwoty równej zwaloryzowanej bonifikaty udzielonej najemcy powstaje z chwilą dalszego zbycia prawa do lokalu w okolicznościach objętych przepisem art. 68 ust. 2 u.g.n., jednak po uprzednim zażądaniu jej zwrotu przez właściwy organ. Bezczynność wierzyciela w tym zakresie nie powinna być, także z uwagi na zasady współzycia społecznego źródłem zwiększenia świadczenia dłużnika przez przyznanie wierzycielowi waloryzacji za czas aż do wystąpienia o jego zasądzenie. Roszczenie wierzyciela staje się w takiej sytuacji wymagalne w dniu w którym świadczenie powinno być spełnione, gdyby wezwał on dłużnika do wykonania zobowiązania w możliwie najkrótszym terminie.”.

Powód dokonał waloryzacji za okres od 16 października 2007 r. do 29 stycznia 2014 r.

Zasadnie twierdzi pozwana, że brak jest podstaw do obciążenia jej konsekwencjami tego, że wierzyciel pozostawał w bezczynności, nie wzywając pozwanej do zapłaty kwoty bonifikaty, po jej zwaloryzowaniu, pomimo, że 15 kwietnia 2008 r. otrzymał informację o zbyciu lokalu (prezentata (...) (...) W. na akcie notarialnym z 19 lutego 2008 r. - k. 20).

W ocenie Sądu Apelacyjnego roszczenie o zwrot bonifikaty stało się wymagalne najpóźniej 30 kwietnia 2008 r.

Termin dwutygodniowy od daty uzyskania informacji o zbyciu lokalu jest wystarczający do wezwania dłużnika do wykonania zobowiązania. Bezczynność wierzyciela od 1 maja 2008 r. spowodowała nieuzasadnione zwiększenie świadczenia pozwanej, co jak wskazał Sąd Najwyższy jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego.

Należna powodowi kwota bonifikaty po jej waloryzacji wynosi 294 973,77 zł.

Wyliczenia Sąd Apelacyjny dokonał w oparciu o złożone do akt sprawy, informacje dotyczące miesięcznego wskaźnika procentowego cen towarów i usług konsumpcyjnych opublikowanych na portalu Informacyjnym GUS (k.70), obwieszczeń Prezesa GUS w sprawie miesięcznego wskaźnika procentowego cen towarów i usług konsumpcyjnych za okres grudzień 2007 – kwiecień 2008 r. (k.85 – 90) za okres od listopada 2007r. do kwietnia 2008 r.

Listopad 2007 r. 286 564,50 zł x 100,70% = 288 570,45 zł

Grudzień 2007 r. 288 570,45 zł x 100,30% = 289 436,16 zł

Styczeń 2008 r. $289\,436,16\text{ zł} \times 100,70\% = 291\,462,22\text{ zł}$

Luty 2008 r. $291\,462,22\text{ zł} \times 100,40\% = 292\,628,06\text{ zł}$

Marzec 2008 r. $292\,628,06\text{ zł} \times 100,40\% = 293\,798,58\text{ zł}$

Kwiecień 2008 r. $293\,798,58\text{ zł} \times 100,40\% = 294\,973,77\text{ zł}$.

W związku z tym Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w punkcie pierwszym poprzez oddalenie powództwa o zapłatę kwoty 50.971,23 zł wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od 5 marca 2014 r. do dnia zapłaty (345.945 zł - 294.973,77 zł = 50.971,23 zł).

Nie było podstaw do zmiany rozstrzygnięcia o kosztach procesu. Sąd Okręgowy zasądził od pozwanej na rzecz powódki z tego tytułu kwotę 11 524, 50 zł. Tej części rozstrzygnięcia nie uzasadnił.

Zastosowanie ma art. 100 k.p.c.

Powód poniósł koszty opłaty od pozwu 17 728 zł.

Wynagrodzenie pełnomocnika zgodnie z § 2, § 6 pkt. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. 2013, poz. 490, ze zm.) w kwocie 7200 zł. Łączne koszty powódki to 24498 zł.

Koszty pozwanej odpowiadają wynagrodzeniu pełnomocnika 7200 zł (§ 2, 6 ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - tekst jedn. Dz.U. 2013, poz. 461, ze zm.) plus opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł.

Powództwo zostało uwzględnione w 86 %. Zważywszy na wynik procesu koszty należne powódce odpowiadają kwocie 21068 zł (86 % od 24498), a pozwanej 1010 zł (86% od 7217 zł).

Zgodnie z art. 100 k.p.c. należne powodowi koszty procesu wynoszą 20058 zł, jest to kwota wyższa od zasądzonej przez Sąd Okręgowy.

Z art. 384 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. wynika zakaz orzekania na niekorzyść strony, która wniosła apelację/zażalenie, chyba z strona przeciwna również wniosła apelację/zażalenie. Powód zażalenia na rozstrzygnięcie o kosztach procesu nie wniósł, w związku z tym brak było podstaw do zmiany rozstrzygnięcia sądu I instancji w przedmiocie kosztów procesu.

Pozostałe zarzuty apelacji nie są zasadne.

Nie naruszył Sąd Okręgowy art. 68 ust. 2b u.g.n. poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy początek zdarzenia złożonego w postaci pierwotnego nabycia lokalu przez najemcę miało miejsce przed wejściem w życie tego przepisu.

Jak trafnie wskazał Sąd Okręgowy, zbycie przez osobę bliską nabywcy nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny z bonifikatą przed upływem 5 lat, licząc od dnia nabycia, rodzi zobowiązanie zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie po jej waloryzacji na podstawie art. 68 ust. 2 u.g.n. stosowanego odpowiednio na podstawie art. 68 ust. 2b u.g.n. nawet wówczas, gdy "pierwotne" nabycie lokalu miało miejsce przed wejściem w życie przepisu art. 68 ust. 2b u.g.n.

Pozwana w apelacji odwołuje się do uchwały Sądu Najwyższego z 27 czerwca 2013r., III CZP 30/13 powołanej przez Sąd Okręgowy i twierdzi, że stanowisko Sądu Najwyższego nie jest zbyt przekonujące, gdyż rozszczenie gminy jest w istocie żądaniem zwrotu kwoty bonifikaty udzielonej pierwotnemu nabywcy. Podnosi, że uzasadnienie uchwały, wywołuje wrażenie, iż mimo wnikliwej analizy samego zdarzenia prawnego na gruncie rozpatrywanej regulacji, o samej treści

konkluzji rozważań Sądu Najwyższego zaważył bardziej sam cel regulacji, a więc zabezpieczenie interesu majątkowego gmin, który doznał swoistego uszczerbku na skutek obowiązywania art. 68 u.g.n. w dotychczasowym brzmieniu, niż samo bezpieczeństwo obrotu.

Ta argumentacja, zdaniem Sądu Apelacyjnego nie prowadzi do podważenia wykładni przepisu dokonanej przez Sąd Najwyższy.

Podnieść należy, że art. 68 ust. 2 ustawy wskazuje wprost, że przedmiotem roszczenia jest zwrot kwoty równej udzielonej bonifikacie po jej waloryzacji, a nie zwrot bonifikaty, a oczywistym jest że bonifikata była udzielona najemcy. Podkreślić również należy, że art. 68 ust 2 ustawy ma zastosowanie wobec osoby bliskiej najemcy „odpowiednio”.

Z uzasadnieniu do projektu ustawy z dnia 24 sierpnia 2007 r. (Sejm RP V kadencji, nr druku 1468) wynika, że zmiana treści art. 68 u.g.n. polegająca na dodaniu do tego artykułu ustępu 2b miała umożliwiać obciążenie osoby bliskiej, na rzecz której została zbyta nieruchomości, obowiązkiem zwrotu kwoty odpowiadającej udzielonej bonifikacie w sytuacji, gdy ta dokonała jej „dalszego” zbycia lub wykorzystwała tę nieruchomości na inny cel niż uzasadniający udzielenie bonifikaty. Zmiana wynikała z tego, że przepis art. 68 u.g.n. w brzmieniu sprzed nowelizacji nie dawał podstaw do nałożenia na osobę bliską obowiązku zwrotu kwoty równej udzielonej nabywcy bonifikacie po jej waloryzacji w przypadku zbycia lub wykorzystania nieruchomości na inny cel niż uzasadniający udzielenie bonifikaty.

Zgodzić się należy z apelującą, że zmiana ta służy ochronie interesu ekonomicznego Skarbu Państwa i jednostek samorządu terytorialnego.

Cel ten zasługuje na pełną aprobatę. Wynikające z przepisów u.g.n. prawo do uzyskania bonifikaty przy nabyciu własności lokalu mieszkalnego wprowadza preferencje wyłącznie w stosunku do osób będących bezpośrednimi nabywcami lokali mieszkalnych. Jej udzielenie oznacza nieekwiwalentne wyzbycie się składnika mienia przez Skarb Państwa lub jednostkę samorządu terytorialnego i stanowi formę szeroko rozumianej pomocy publicznej udzielanej pierwotnym nabywcom w umowie sprzedaży, która powinna być wykorzystywana tylko zgodnie z przeznaczeniem.

Resumując podziela Sąd Apelacyjny pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uchwale z 27 czerwca 2013r., III CZP 30/13, zgodnie, z którym „Obowiązek zwrotu kwoty równej bonifikacie udzielonej pierwotnemu nabywcy lokalu mieszkalnego, po jej waloryzacji, obciąża - na podstawie art. 68 ust. 2b w związku z ust. 2 i 2a pkt 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (jedn. tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603 ze zm.) w brzmieniu po nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 24 sierpnia 2007 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 173, poz. 1218) - osobę bliską, która nabyła i zbyła lokal po dniu 21 października 2007 r.”.

Nie jest zasadny zarzut naruszenia art. 5 k.c.

Podnosi pozwana, że zastosowanie art. 5 k.c. w niniejszej sprawie uzasadniają:

1. wartość lokalu ustalona na kwotę 318.405,00 zł, która biorąc pod uwagę nawet ceny transakcyjne w 2007 r. była znacznie przekraczająca średnie ceny, a przy obecnych cenach zawyżona o blisko 1/3. Kwota uzyskana przez pozwaną ze sprzedaży lokalu była znacznie niższa od wyceny.
2. Pozwana w pewnym stopniu ponosi konsekwencje złej legislacji, gdyż ustawodawca wprowadzając nowelizację u.g.n. z 24 sierpnia 2007 r. nie wprowadził przepisów przejściowych, a zmieniony art. 68 u.g.n. wymagał blisko 6 lat orzecznictwa Sądu Najwyższego i stanowisk doktryny aby „mniej więcej” ustalić jego treść i zakres stosowania.
3. Pozwana ponosi konsekwencje bezczynności wierzyciela.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie stanowią naruszenia prawa podmiotowego powoda do wystąpienia z roszczeniem o zwrot kwoty zwaloryzowanej bonifikaty wartość lokalu i cena za, jaką pozwana lokal sprzedała.

Cena lokalu wynosząca 318 305 zł została ustalona przez rzeczoznawcę majątkowego w operacji szacunkowym zgodnie z protokołem z rokowań uzgodnienia warunków ustanowienia odrębnej własności, sprzedaży lokalu mieszkalnego oraz oddania gruntu w użytkowanie wieczyste pomiędzy powodem a pozwaną działająca w imieniu Z. M. (§ 5 umowy z 16 października 2007r. ustanowienia odrębnej własności lokalu, jego sprzedaży i oddania części gruntu w użytkowanie wieczyste – k 8).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego pozwana, która osobiście uczestniczyła w uzgodnieniu ceny, nie może skutecznie podnosić, że była ona zawyżona, a więc dochodzenie roszczenia przez powoda stanowi nadużycie prawa podmiotowego, a dalej powództwo winno być oddalone ze względu na jego sprzeczność z zasadami współżycia społecznego.

Bez znaczenia jest również niższa cena, za jaką pozwana zbyła lokal, nie są znane okoliczności jej ustalania, jak i ceny mieszkań w dacie zawierania tej umowy.

Niewątpliwie fakt licznych zmian art. 68 u.g.n., w części regulującej przesłanki zwrotu równowartości bonifikaty udzielonej nabywcy nieruchomości, stwarzał problemy intertemporalne, gdyż ustawy nowelizujące nie zawierały przepisów przejściowych. Orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące art. 68 ust 2, 2a i 2 b nie było jednolite. Jednakże orzeczenia te zapadały po znacznym czasie od zbycia lokalu przez pozwaną w styczniu 2008 r. np. uchwała z 30 maja 2008 r., III CZP 24/08, (OSNC-ZD 2009, nr A, poz. 13), wyrok z 7 lutego 2008 r., V CSK 461/07 (LexPolonica nr 2124941), uchwała z 24 lutego 2010 r., III CZP 131/09, (Biul. SN 2010, nr 2).

Dlatego też brak jest podstaw do przyjęcia, że uchybienia legislacyjne powinny powodować oddalenie powództwa na podstawie art. 5 k.c.

Jeżeli chodzi o beczynność wierzyciela, to jej skutkiem jest zmiana zaskarżonego wyroku poprzez częściowe oddalenie powództwa.

Podkreślić należy, że istotą prawa cywilnego jest ochrona praw podmiotowych. Odmowa jej udzielenia osobie, która korzysta z przysługującego jej prawa podmiotowego w sposób zgodny z jego treścią, może mieć miejsce zupełnie wyjątkowo i musi być uzasadniona istnieniem szczególnych okoliczności uzasadniających przyjęcie, że w określonym układzie stosunków uwzględnienie powództwa prowadziłyby do skutków szczególnie dotkliwych i nieakceptowanych.

Klauzula generalna określona w art. 5 k.c. ma charakter wyjątkowy. Oznacza to, że odmowa udzielenia ochrony prawnej musi być uzasadniona istnieniem okoliczności rażących i nieakceptowanych w świetle powszechnie uznawanych w społeczeństwie wartości, prowadzących do przyjęcia, że uwzględnienie powództwa, powodowałoby skutki rażąco niesprawiedliwe i krzywdzące, nieakceptowalne z punktu widzenia norm moralnych i wartości powszechnie uznawanych w społeczeństwie.

Takie szczególne okoliczności, jak wyżej wskazano nie zachodzą w sprawie niniejszej.

Dlatego też Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. i 386 § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c.

Zmiana zaskarżonego wyroku powoduje konieczność zmiany rozstrzygnięcia o kosztach procesu. Rozstrzygnięcie oparto na art. 100 k.p.c.

W skład kosztów postępowania apelacyjnego należnych stronom wchodzi wynagrodzenia pełnomocników:

Powód § - 6 ust. 7 w zw. z § 13 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. 2013, poz. 461, ze zm.) – 5400 zł;

Pozwana - § 6 pkt 7 w związku z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. 2013, poz. 490, ze zm. – 5400 zł.

Powództwo zostało uwzględnione w 86 %. Zważywszy na wynik procesu koszty należne powódce odpowiadają kwocie 3780 zł. ($5400 \times 86\% - 5400 \times 14\% = 3780$).

Marta Szerel Romana Górecka Bogdan Świerczakowski